

Szabó Tibor, a HTMH volt elnöke

Kedves délvidéki barátaim, nemzettársaim!

Először is szeretném megköszönni a megmozdulást szervező fiataloknak, hogy lehetővé tették: a hivatalos Magyarország képviselőjének hiányában (bár magánemberként) mégis Magyarországról üzenjek Önöknek. Úgy gondolom, hogy amikor bántják a magyart, és amikor a magyarok felemelik szavukat ez ellen, akkor itt lenne a helye azoknak is, akiknek hivatalból kellene szólni és tenni.

Kedves barátaim!

Bibó István azt mondja, demokratának lenni annyit jelent, hogy nem félni. És azt is hozzáteszi, nem félni a más véleményűektől, a más nyelvűektől és a más fajúaktól. Tekintsünk egy kicsit körbe magunk körül, itt, a Délvidéken, a Kárpát-medencében és Európában, és nézzük meg, tudunk-e, szabad-e nekünk demokratáknak lennünk, szabad-e nem félnünk. S ha ezt a kérdést itt tesszük föl a Délvidéken, ahol két hét múlva, a halottak napjának tiszteletére valószínűleg még nagyon sokan a temetők árkaiban fogják elhelyezni a gyertyáikat, akkor bizony nehéz igennel válaszolni arra, hogy lehet-e már, szabad-e már nem félni és lehet-e már demokratának lenni a Délvidéken. Addig, amíg ez így van, addig nehezen tudunk igennel válaszolni. S mégis, a délvidéki magyarok öt évvel ezelőtt, amikor csak a legkisebb csírája, lángja mutatkozott annak, hogy mégis lehet demokratának lenni, az elsők között voltak itt Szabadkán, Újvidéken, Zentán és minden kisvárosban, faluban azok között, akikkel együtt úgy gondolták, hogy mégis lesz demokrácia Szerbiában. Azokban a napokban öt évvel ezelőtt, október 5-én, 6-án itt jártam a Délvidéken, Nagybecskerekén, ahol az aradi vértanúk emlékére gyászmise volt. És a gyászmisén egyszer csak megjelent a helyi ortodox pópa, aki könnyes szemmel mondta, hogy együvé tartozunk, egyek vagyunk, egyek a fájdalmaink és egy a bizodalunk. Nos, ha most megkérdezzük, hogy hol vannak ezek az

emberek, akik öt évvel ezelőtt úgy gondolták, hogy együvé tartozunk, bizony itt a téren egész biztosan nincsenek. S föltehetjük azt a kérdést is, amire már utaltam, hogy tudnak-e, mernek-e demokraták lenni? És nem félni Magyarországon, a hivatalos Magyarországon december 5-e után kimondani azt, hogy igenis együvé tartozunk, egy nemzet vagyunk, és ezt nem félünk kimondani, és amikor tenni kell azért, hogy ez az együvé tartozás a mindennapokban a bántott, megalázott magyarság érdekében megnyilvánuljon, akkor vajon elég bátrak-e ma Magyarországon ahhoz, hogy merjenek demokraták lenni. De bátraknak kell lenniük egészen biztosan, mert ha a hivatalos Magyarország nem emeli fel szavát erősebben, hatékonyabban és hangosabban, mint tette eddig, akkor bizony akár mennyien fogunk itt összejönni ezen a téren, még mindig félni fogunk és nem leszünk elég bátrak és elég demokraták. És szerb polgártársainknak is meg kell találniuk a bátorságot a félelem legyőzéséhez. Ahhoz, hogy kimondják: bántják a magyart, és ez igazságtalan, törvénytelen, s egy demokratikus Szerbiában, amely az Európai Unióba készül, ezt nem lehet eltérni. Ki kell mondani a szerb állam vezetőinek ezt, és amíg ezt nem mondják ki, addig nem mondhatók bátraknak és nem mondhatók demokratáknak sem.

És végül Európában vagyunk, az európai demokratáknak az Európai Unióban is szembe kell nézniük azzal, hogy az elmúlt száz évben a Balkánt ismerték-e, megismerték-e, megértették-e, tudták-e, hogy mi történik itt, és ha ezt az utóbbi tíz-tizenöt évre vonatkoztatjuk, akkor bizony sajnos azt kell mondani, hogy nem igazán tudták. Nem igazán tudták, hogy mi készül itt, tízezrek, százezrek fognak meghalni, Horvátországból elűzik a szerbeket, Kosovóból el kell jönniük. És vajon mi volt ennek az oka, és tudott-e volna Európa tenni ellene, a világ tudott volna-e tenni, vagy csak az volt a megoldás, hogy le kell bombázni a hidakat Szerbiában, és sok ezer embert földönfutóvá tenni. Én bízom benne, hogy most az Európai Unió valóban megpróbál-

ja megtanulni, hogy mit jelent itt magyarnak lenni, és megtalálja a módját annak, hogy elkerülhető legyen az, ami az elmúlt tizenöt évben sokszor előfordult. De kedves barátaim, ha mindez megvalósul, ha merünk bátrak lenni, demokraták, ha szerb polgártársaink is így viselkednek, Magyarország is megáll a lábán és Európában is elfogadják, hogy demokrácia kell itt is, és akkor már esetleg nem verik a magyart a Délvidéken, akkor még

ne mondjuk azt, hogy már elértük, amit akartunk. Mert nem az a célunk, hogy ne üssenek minket, hanem az a célunk, hogy emberhez méltóan, a saját ügyeinkben saját magunk dönthessünk, hogy saját magunk válasszunk meg vezetőinket, hogy a jövőnkéről, gyermekeink jövőjéről egy autonómia keretében hozhassunk döntést. Köszönöm, hogy meghallgattak.

